

SÅRADE VÅRKÄNSLOR

(På promenad i Ulleviskogen)

Ibland gör våren oss rent lyriska med all rätt, men tänk om vi råkar vara på fel ställe och det inte blir riktigt som vi hoppades på. Det fick jag och min hustru uppleva för tolv år sedan på en vårpromenad i Ulleviskogen i vårt närområde.

Alla förutsättningar fanns på plats. Sol, fågelkvitter och vårens alla dofter, blommande blåbärsris och andra skogens vårblomster skulle möta oss, tänkte vi. Dagen log mot oss när vi lämnade bostaden.

Vi följde den väl upptrampade gångvägen genom skogen men hann inte lång bit innan det nästan stockade sig i halsen inför det oväntade.

Det första vi mötte i ett skuggigt parti var några halvt nervissnade Tussilago Farfara. De är ju alltid vårens första, men hade kanske anledning se lite extra vissna ut just nu. Vi var nära att trampa på dem då vi märkte att de hade liksom en vit ram omkring sin lilla tuva. Vi böjde oss ner över dem för att se på dem i den lite udda miljön. Och vad fick vi se?

Jo, där stod tre vissna själar mitt i en ring av halvdussinets cigarettfimpar och resterna av ett tomt cigarettpaket som hoppat ur någons bröstficka och lämnat ett tydligt spår av släktet Homo Sapiens.

Lite längre fram lyste det alldeles blått, och mitt i det blå något rött och vitt. En liten koloni Blåsippor tänkte vi, och kanske någon förvildad vårlök på utflykt. Vi gick närmare i blåbärsriset för att beskåda, och fann till vår beklämning att en vårblomma hade krupit upp mitt inne i handtaget på en hopknycklad plastkasse.

Det var absolut inte detta vi väntat oss av vår promenad i vår vackra skog. Men man måste ju försöka försona sig med rådande verklighet tänkte jag, så därför sa jag lite mildrande till min hustru:

- Där ser du, vår Herre gör aldrig några missgrepp, när han planterar sina blommor. Han sätter dem där han vill ha dem stående och frågar inte om platsen passar eller inte.

Vi vandrade vidare upp mot randen på grusgropen och där låg ännu en plastkasse illa dold mellan två stora stenar.

Den var till brädden full av tidningar och lösa papper, som till en del fastnat i buskarnas grenverk. Jag blev beklämd och illa berörd över den synen. Hur kan någon vettig människa vilja såra den känsliga naturen på detta enkla sätt? Jag dristade mig till att fråga min hustru om hon trodde att de skyldiga till nedskräpningen använde sitt hem och sin egen tomt på samma sätt? Nu var det hennes tur att komma med ett försonande försvar med glimten i ögat.

- Förstår du inte, gubbe lilla, att det här är bevis på att det finns omtänksamma människor. Här har någon bevisligen tänkt på att bespara en sopåkarens onda rygg från ytterligare smärta. Är du inte tillfreds när du märker att det bland våra medvandrare finns både empati och omtanke?

När min hustru lagt tillrätta sina just då lite konstlade anletsdrag sa ho tvärt:

- Nu vänder vi, jag vill inte gå en bit till genom den här skogen innan den blir uppstädad, om den nu nånsin blir det!

- Ja, då tar vi genaste vägen tillbaka hem, sa jag, och så blev det.

Vi hade inte gått lång bit efter stigen i utförslutet förrän vi höll på att snava över en kvarglömd ljuddämpare från en troligen hastighetstrimmad moped, men vad gör det om femtio år? Då har den rostat bort och ligger djupt under mossan.

Innan vi kom tillbaka till bebyggelsen passerade vi vårt konvaljeställe. Naturligtvis var bara bladen på kung Liljekonvalj ännu uppe ur jorden, men efter vad vi varit med om kändes det naturligt att vara lite sarkastisk:

- Du ska få se, sa jag, när det blir så dags, då kommer vi att finna en hel bukett konvaljer stå här och vänta på oss i en bortkastad trasig kristallvas. Sanna mina ord.

Jag ska nu snart slå följe med en god vän för att kontrollera om dagens naturälskare sköter sig bättre så här tolv år senare. Man kan ju alltid hoppas!

© Göte Ingelman 2011
Bildmakare: Bo Hansson